

# Ter plekke

Door Caroline Ludwig



## Alphonse Muambi

### BUURT

"Sinds 2001 wonen we in het Valkenboskwartier en we willen er niet meer weg. Het is een middenstandsbuurt waar alle lagen van de maatschappij elkaar ontmoeten. We hebben een ruim huis dat uitkijkt op water en groen. Het lijkt een beetje op het woud in Congo".

### RESTAURANT

"Bij Gauchos in de Oude Molstraat komen we al sinds onze oudste dochter klein is. Daar eet ik graag een grote Argentijnse steak met een maïskolf en groenten uit de saladebar. Het is een familieplek geworden, het personeel kent ons. En de kinderen wonen regelmatig prijsjes met hun tekeningen".



▶ Foto: DHC/Liza Letsch

### KLEDINGWINKEL

"Vroeger kocht ik veel bij de Bijenkorf. De jasjes zaten altijd goed, de broeken moesten steevast vermaakt worden. Nu ga ik altijd naar Marks & Spencer. De service is geweldig, de prijs-kwaliteitverhouding goed en met hun advies brengen ze me vaak op nieuwe ideeën. Voor mijn presentatie op TEDxGhent kocht ik daar een nieuw pak".

### POLITICUS M

"Jan Pronk vind ik een geslaagd

politicus die dicht bij zichzelf is gebleven. Hij houdt altijd een menselijk verhaal. Al vijf keer ben ik met hem in debat geweest. Hij neemt geen blad voor de mond, noemt eerlijke handel fictie. Jan is een realist en geen politieke robot. Ik zie hem als een leermeester".

### POLITICUS V

"Ik heb regelmatig contact met Inge Vianen, raadslid voor GroenLinks. Zij doet veel voor de stad. Zo diende ze een motie in tegen het Spuiforum en zorgde ze dat veel bomen behouden bleven. Ook zet ze zich in voor daklozen".

### THUISGEVOEL

"De plek in Den Haag die me het meest aan Congo doet denken, is De Waterkant <2> in het Westbroekpark. Vanwege de natuur, de bootjes en het primitieve leven. Je bent er omringd door bos en heuvels, een beetje in het midden van niets".

### LEKKERNIJ

"Een haring aan het staartje, zoals de traditie dat vereist. Maar dan wel een verse van Vis van Peter bij de Bethlehemkerk op de Laan van Meerdervoort".



▶ Foto: PR

### GEBOUW

"Station Hollands Spoor <3> is

eigenlijk altijd negatief in het nieuws, maar ik vind het de mooiste plek van de stad. Alsof je terugreist in de geschiedenis".

### AFBREKEN

"De operatie binnen in het Centraal Station is nutteloos zonder dat de buitenkant verandert. Een reis die daar begint, is een sprong in het niets".



▶ Foto: DHC/Liza Letsch

### FESTIVAL

"Artiesten uit alle landen komen naar Parkpop <4>. Ik heb er de Malinese muzikant Salif Keita ontmoet. En ik zag de Congolese band Staff Benda Bilili. Gehandicapten zaten te swingen in hun rolstoel".

### HAGENAAR M

"Mark Rutte maakt gemakkelijk contact en heeft altijd een brede lach. Ik zie hem vaak in Nieuwspoort. Hij straalt positiviteit uit, zo van: 'Jongens, het komt allemaal goed'. Hij heeft geen vrouw, maar is getrouwd met Nederland".

### HAGENAAR V

"In tv-programma 'Het Lagerhuis' was Jet Kording <5> altijd heel scherp en slim. Haar bekendheid heeft ze niet in de publiciteit uitgemolken. Soms zie ik haar door de buurt fietsen

en dan denk ik altijd terug aan haar scherpe meningen".

### CAFÉ

"Swinging Safari op de Valkenboslaan is een Afrikaans café. Daar kom ik al tien jaar, om voetbal te kijken, te discussiëren over politiek. Ik organiseer debatten en mijn boek wordt er verkocht. Bij Swinging Safari komen veel mensen die werken bij internationale organisaties en de Afrikaanse warmte missen. Verder in Den Haag is zo'n internationale sfeer moeilijk te vinden".

### TYPISCH

"Koninginnenach is het carnaval van Den Haag. Een volksfeest met veel sfeer, muziek, gesprekken met onbekenden en verbroedering".

### SPORTPLEK

"Al een paar jaar doe ik één keer per week jiu-jitsu bij Steve van Nieuwenhuizen aan de Groot Hertoginnelaan. Ik ben blijven steken bij de oranje band; ik doe het vooral voor mijn conditie".

### ONDERGEWAARDEERD

"Den Haag is een openluchtmuseum. Iedereen zou moeten zien wat voor moois hier is".



▶ Foto: Jet Kording



▶ Foto: Eveline van Egdom

Alphonse Muambi (1968) <1> publiceert over internationale politiek. Hij werd geboren in Lubumbashi in de Democratische Republiek Congo. Daar kon hij door de politieke onrust zijn studie bedrijfskunde niet afmaken. Hij vertrok naar Europa en woont sinds twintig jaar in Den Haag. Hij werkte als tolk en docent wiskunde. In 2009 kwam 'Democratie kun je niet eten' uit. Nu is Alphonse bezig met een tweede boek, dat later dit jaar zal verschijnen. Met vrouw Karin en dochters Sophie (16) en Fleur (10) woont hij in het Valkenboskwartier.



## Bosjes van Poot

Marcel Verreck bespreekt heden en verleden van een bijzondere Haagse plek.

**G**riep. Griep. Griep. Ik heb er meestal niet zo'n last van, maar deze van dit jaar bezit de hardnekkigheid waarmee het CDA vroeger toch telkens weer de verkiezingen won. Je denkt dat het voorbij is met die hoge koorts (ik haalde zelfs 39,3!), het geril in je bed, pijn in alle lichaamsdelen, totale lusteloosheid en een ongekende productie van lichaamseigen afvalstoffen, maar dan komt-ie weer. De temperatuur is gezakt, het gesnotter onder controle, kortom het echte leven kan beginnen, maar na een och-

tend montere arbeid loop je er weer als een oud mannetje bij. Ik begin me af te vragen of ik dat onderhand ook niet ben.

Het is wel een onvervalste Haagse griep, groen en geel zijn de substanties die neus en keel produceren. Nadere details zal ik u besparen, al zult u er niet van opkijken, want er zijn slechts weinigen die dezer dagen aan griep of verkoudheid ontsnappen. Maar het wordt lente, voor zover er in ons huidige klimaat nog sprake is geweest van een winter, de zon wordt elke dag sterker en gedroogd met vitaminedranken ga ik op pad. De beentjes voelen nog wankel aan, maar de Bosjes van Poot moe-

ten haalbaar zijn. Daar kan je de zee zien, de grote genezer, het troostrijke orgel van de eeuwigheid. Waar je heen gaat bij vreugde en verdriet, die kalm en wild kan zijn, en die er, ook als je er midden in de nacht naar toe gaat, altijd ligt. Voor jou alleen. In een bij de Vogelwijk passend tempo bereik ik de rand van de Bosjes van Poot. Honden hollen over de paden, ik sleep me over de eerste duinrand heen. Dan volgt het echte werk. Alles kraakt en snuift, maar ik bereik de top. Groot en rood hangt de zon, er is nauwelijks wind, de zee lijkt niet te bewegen. Door het kale geboomte zijn ook de hoogtepunten van onze stad goed zichtbaar. Er is nog een ander uitzichtpunt, maar

dan moet je scherp afdalen en weer steil omhoog. Dat bewaren we voor de volgende keer. Ik kies het weggetje dat naar Duindorp voert, tussen de kleine huisjes, langs de luxe monumenten der gentrificatie. En bij het Markenseplein plof ik neer in - uiteraard - lijn 12. Een paar haltes maar. Zou die griep hier willen uitstappen?

Marcel Verreck